

Психология на Ревността

Спомням си, преди време майка ми се възхищаваше на кученцето ни пуделче и казваше: "Ето, виж го, то е съвсем като човек, само не може да говори!" Кученцето "обичаше", тоест имаше силна привързаност и "плачеше", когато нямаше никой в къщи, ревнуваше когато някой прегръщаше стопанката му, защитаваше територията си когато се хранеше както хората защитават територията си във вид на приятел/ка, бизнес и т.н.

Тогава аз се замислих - кой на кого прилича всъщност? Дали животното на човека или по-скоро обратното? Дали чувства като ревността, завистта, привързаността, приемана за любов, агресията в поведението, териториалният инстинкт, инстинктът за самосъхранение, сексуалното чувство и пр., са чисто човешки чувства и въобще човешки ли са? Дали знаем кое е човешкото в нас?

Според парадигмата на интегралната психология, ние като хора, сме сглобени от две

части - човек в развитие, поставен в тяло на бозайник. А това тяло на свой ред носи всички по-долни вълни на проява на живота в себе си - като мозъчни структури и емоционални подтици и нагони. Ние сме принудително свързани с животното - поставени сме на гости вътре в него - това са телата ни!

Ревността като обсесивно компулсивно разстройство

Понякога на човек му се случва да стане свидетел на пристъпи на силна неконтролирана ревност, която стига до там, че се превръща в агресия както към изпитващия тази емоция, така и към ревнувания и третия обект, от който той е ревнуван - бил той реален или напълно хипотетичен... Агресия, която няма нищо общо с Любовта (висшата), дори и с любовта (човешката). Това е едно силно потискащо и угнетяващо всички чувство, буквално обсебващо изпитващият го и опитващо се да обсеби ревнувания обект също така. По естеството си то представлява чисто и директно енергетично нападение към ревнувания обект и който е по-сензитивен, го усеща, дори и през разстояние.

Снощи си мислех за ревността и я сравних с обсесивно компулсивното разстройство (натрапчивата невроза) - същият механизъм на действие! Нетрансформираният сексуален нагон (нетрансформиран в по-висши прояви и стремежи) бива изтласкван в подсъзнанието, където образува устойчив комплекс, едно алтер его, което има свой собствен живот, несъобразяващ се с разума и независещ от интелигентността, образованието, културата... Този чисто животински по естеството си комплекс, така изтласкан, придобива многократно по-голяма сила, защото действа от сферата на подсъзнанието, обикновено неосъзнавана от средния човек. Какво представлява този комплекс? Силен нагон, превърнал се в типичното животинско териториално чувство - защита на собствената територия - и тази защита не се съобразява с никакъв морал или етични положения - тя е чиста агресия, желание за разкъсване на съперника/цата, за най-грубо и нямащо нищо общо с човещината налагане на своята територия! Във всеки отнас животното живее и има своето място и роля. Това, което е важно, е да умеем да поставим юзди на това животно, да впрегнем импулсите му, да ги сублимираме към по-висшите им еквиваленти. Не да се борим с тях, а да ги пренасочим и изтънчим като ги прекарваме през сублимиращият механизъм на самосъзнанието и ги насочваме към

свръхсъзнанието си, към истински човешкото в нас!

Ревността и свободата

На всеки му е приятно да бъде ревнуван до известна степен - това е проява на внимание, грижа, присъствие на другия с мисъл и тяло...но това е до известна степен. Когато ревността се превърне в неконтролирана, болезнено компулсивна страст и агресия, присъстваща като постоянна характеристика на партньора ни, тогава обсебващата и сила и депресиращата и потискащост стават очевидни. Тогава тя се превръща повече или в по-малка степен в болестно състояние. Поначало присъща на всички ни и играеща определено добра роля в приятелските и семейни отношения, поддържаща морала и единството в двойката, ако е в нормални граници, надхвърлила ги, тя се превръща в опасно бреме и тежък товар и за двамата.

Човек не може да затвори партньора си в килия без прозорци или на върха на някоя кула (макар че често се е случвало в човешката история, не може да му забрани да общува и комуникира, да се развива професионално, да поддържа приятелски взаимоотношения с хората...

Решението според мен е именно сублимирането на ревността. Когато човек е вътрешно центриран, нещата коренно се променят. Тогава, когато сме развили вярата в живота, тоест в самите Себе си, когато сме се доближили поне мъничко до този вътрешен център, тогава ние автоматично проектираме тази вяра и към партньота си. Как да вярваме на партньора си? Като повярваме в Себе си! Колкото повече се опитваме да ограничим някой, толкова повече той ще се стреми да се освободи от контрола ни ! За да сме в добри взаимоотношения с някого, трябва да го оставим свободен, да му вярваме безпрекословно - тогава той ще ни обича от все сърце, ще ни бъде верен и искрен с нас!!! Ако една птичка стои при теб, защото е в клетка, тя вярна ли ти е? Пусни я на воля! Ако се върне, значи наистина си принадлежите един на друг! Ако ли не – значи тя никога не е имала тази вътрешна нишка на обич и доверие, която да ви свързва.

Една история

Аз съм изгарял от ревност - и е имало защо... Преди време исках само да спя с жената и щом го получавах, не ме интересуваше много много ако го прави и с друг. Така де, и аз самият го правех. После с времето започнах да се променям и да държа на физическата вярност. Бях със същата жена, имах дълга многогодишна връзка с нея. Когато поисках от нея да си бъдем верни, това което тя направи беше, че външно се съгласи и не ми даваше никакви поводи за ревност, но зад гърба ми изневеряваше когато и се отдадеше възможност. Точно възможност - за спорта - за да не изтърве случая...! Но, в интерес на истината, и на мен ми се случваше понякога. Най-неприятното за мен беше криенето - не обичам да крия и да бъда лъган - предпочитам Истината - каквато и да е тя.
Но хората не разбират това! По-късно известно време работих на кораби - там жените бяха по-малко. За пръв път тогава промених отношението си към жените.
До преди това имах изключително високо мнение за жената по принцип - след три
години на корабите и контакта с тези жени, мнението ми се промени към противоположното. Идват на кораба - нито хубави, нито умни - но само след месец вследствие на огромното внимание към тях
,
носа им се вдига до тавана. Започват да избират – естествено
,
предпочитат офицерите! А аз не бях такъв - имах въпиюща нужда от нежност, която понеже не получавах, се преобърна в ненавист...
Беше ми голям урок. От тогава отношението ми към жените е много по-реално и адекватно - виждам ги в реалната им светлина, без воала на богини, който им бях поставил преди!
После живях за около две години на духовно място, където се уважаваше целомъдрието – беше ми много тежко, но разбирах ценността на такъв живот и не се отказвах. Там завързах връзка с едно момиче, което ми беше на гости, за две седмици. Влюбих се в нея като ученичка - хлътнах с двата крака. Като си отиде, поддържахме телефонна връзка, и-мейл, всеки ден, дълги любовни писма. След втория месец обаче
,
писмата намаляха... Тя ходеше на салса дансинг - и танцуваше с черните момчета - казваше ми да не я ревнувам, защото няма защо - само се забавлява, просто е щастлива, да се радвам за нея...
Една нощ не спах въобще - чувствах я ясно, усещах я там долу, буквално физически и енергийно, мъчеше ме жестока ревност, разкъсвах се на части и се самобичувах

,
че не мога да прекося границата и да ида при нея, планувах да го направя нелегално, през нощта, през планините.
Добре че се отказах - не си струваше. На следващият ден и се обадих и я питах как е, какво е правила предната вечер?
Тя казва – “а, нищо, имах гости - едно момче от Аризона - специално дойде да се видим - запознахме се на салсата... е, направихме го, голяма работа, какво толкова... той беше един такъв стегнатичък, и интелигентен." Тя ми говори, аз се преструвам че нищо не е станало...
После дни наред се мъчих като в адски огън, ходех в гората да викам и ритам борчетата. После това при нея се повтори с този същия, после с втори, с трети... аз горях ли горях - защото я обичах лудо - въпреки всичко. Трябваха ми месеци, за да се оправя - но това беше на мястото си - за да надживееш нещо, трябва да го изпиеш до дъно! Имунизирах се сериозно - и оттогава реших - никога повече - не искам да ревнувам повече - каквото и да става - човек е свободен, не е наш роб! Аз лично ревнувам само когато е намесена сексуалност - действие или дори само чувство.
Ако
съумеем да преживяваме сексуалността качествено различно, на по-силно и фино ниво, като Любов
- ако тя бъде трансформирана в Любов към цялото, Любов като принцип, тогава ревността повече не съществува - ти си над нея!
Няма смисъл да обвиняваме
никого - преди всичко причината за ревността е в нас!
От сега нататък в своя живот съм решил да не изневерявам, да бъда Истинен на всяко ниво - и тъй като водя такъв живот, очаквам да ми бъде отвърнато със същото!!!

Генетиката и възпитанието в залагането на предразположеност към ревност

Има цели народи, за които се знае, че са ревниви и отмъстителни. Култивирани поколение след поколение, тези качества стават част от генома на нацията! Ревността най-често се предава по семейна връзка, с едиповото отношение, тоест чрез възпитанието на децата, но най-вече директно телепатично
, тъй като родителите и децата са силно свързани енергетично
! Когато родителите - единият или още по-лошо двамата

,
се ревнуват силно, имат скандали, излъчват тази гадост в пространството, децата директно попиват всичко, дори и да не чуват физически!
Всичко чувстват на фин план! Това им създава една емоционална матрица на поведение, която несъзнателно прилагат през живота си - стремят се да преповтарят действията, чувствата и жизнените ситуации на родителите, прародителите и дори още по-назад. Дори нещо повече - мислите и емоциите на родителите се материализират и уплътняват при децата - усилват се!!!
Ако са светли - стават по-светли, ако са тежки и низши, още по-грязни и на едно ниво слизат до тяло
то, соматизират се
и се превръщат в болест при децата.
Мислите на родителите се превръщат в действия и физически дадености при децата!
Защото
децата
са техни плодове!
Ревността
,
между другото върви ръка за ръка с изневярата - самият ревнуващ бива каран от ревността си да изневерява - като отмъщение.
Както и подтиква ревнуваният от него към изневяра - така ревността процъфтява и се подхранва! Ревността директно разболява ако е силна и продължителна - най-често самият ревнуващ се разболява, а ако е по-силен, болестта се прехвърля върху ревнувания обект - защото тя е директна агресия и енергийна атака срещу Любовта - любовта между двамата и Любовта по принцип.
Ревността сама по себе си е натрапчива невроза
.
При по-силна форма на ревност, въображението се превръща в халюцинации и разликата между тях и реалността в съзнанието на ревнуващия се размива! Освен това
,
ревността може директно да "удари" сърцето или бъбреците, или черния дроб, или жлъчката... зависи къде е слабото място на ревнуващия или обекта му - ако той поеме удара енергийно!
Наскори говорих с едно момиче - тя ми сподели как след силна ревност към приятеля си - той само и казвал как я обича и запазил спокойствието си - и след час тя едва можела да стане от бюрото си от слабост, причерняло и, почувствала се лошо и тежко. Приятелят и не е приел енергийната атака и тя се стоварила върху нея самата.
Ревността наистина няма нищо общо с Любовта и е добра само в хомеопатични дози - по един милиграм - колкото да знаем, че сме и животни - но дали в живота става точно така?!?!?!

Ревността като следствие от неувереността в себе си

Нима човек трябва да се постави в клетка и да не общува? Нима не трябва да работи? Нима трябва да общува само с хора от своя си пол?
Ревността - ако е в малки дози, е нормална - тя е част от животното в което живеем. Но, ако е прекомерна - това значи, че това животно язди човека, а не обратното!
Много често ревността съществува предимно благодарение на предразположеността на притежателя си към нея! По този начин тя само трови живота и на ревнуващия, и на ревнувания! И го подтиква към изневяра, тъй като това чувство се проявява амбивалентно, едновременно изисквайки верност, и едновременно тлаксайки към изневяра - чисто енергийно и мисловно! Това е един вид магия - изпращаш на някого много мощна, подплътена със силни страсти (ревност) мисъл! Ти си представяш как той/тя ти изневерява, виждаш го в съзнанието си! И съответно тази мисъл се стоварва върху адресанта си и го подтиква несъзнателно към внушаваното действие, излъчвано от съзнанието ти!

Ревността е признак за така наречената в психологията "несигурна привързаност" или "емоционална недиференцираност". Такъв човек през детските си години най-вероятно не е получавал достатъчно обич и безрезервна вяра в силите си. Ревността е признак за слабост, зависимост и неувереност. Привлечи другия със силата и спокойствието си, с вътрешния си баланс и увереност. Само това ще задържи човека до теб. Ако ревнуваш, ако постоянно търсиш грешките му, ти проектираш в него собствената си неувереност и дисбаланс. Колкото и да те обича човекът до теб, все някога ще му омръзне и ще избяга, или поне ще се отдръпне емоционално!

Бъдете здрави!

Орлин Баев